

Arrest

nr. 149 958 van 24 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner van mevrouw S.V., van Nederlandse nationaliteit.

1.3. De verzoekende partij wordt op 21 april 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 20 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) en van Irakese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, wanneer het geregistreerd partnerschap dat is aangegaan wordt beëindigd.

Volgens de gegevens van het rijksregister werd de wettelijke samenwoning op 26/04/2011 door middel van een eenzijdige verklaring stopgezet. De partner van betrokkene zou sinds 17/05/2011 reeds opnieuw wettelijk samenwonen met een zekere R.K. (...).

Het wettelijk geregistreerd partnerschap is dus beëindigd en bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

1.5. Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 25 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 6 mei 2013 wordt een meldingsfiche voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk opgemaakt ten aanzien van de verzoekende partij en mevrouw B.S.S.S. van Iraakse nationaliteit.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Daarnaast voert zij eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, meent de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, dat aan haar recht op verblijf een einde gesteld wordt overeenkomstig artikel 42quater van de vreemdelingenwet, doch dat dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij de door haar in het middel aangehaalde beginselen schendt daar zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende wijze haar verweer of argumenten te formuleren. Zij meent dat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht, dat zij geenszins werd gehoord aangaande de redenen waarom zij en haar wettelijke levenspartner uit elkaar zouden zijn gegaan, dat ‘verzoeker’ (lees: de verwerende partij) geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten haar uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen of haar te horen. De verzoekende partij wijst

erop dat zij immers geen enkele schuld treft aan het mislopen van hun relatie, dat zij volledig ter goeder trouw is.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet alsook naar het feit dat hieruit volgt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn, wanneer het geregistreerd partnerschap dat is aangegaan wordt beëindigd. Tevens wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning door middel van een eenzijdige verklaring werd stopgezet op 26 april 2011 alsook dat de partner van de verzoekende partij sinds 17 mei 2011 reeds opnieuw wettelijk samenwoont met een ander persoon. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de (materiële) motiveringsplicht wijst de Raad erop dat uit artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, zoals deze wetsbepaling bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, volgt dat er gedurende de eerste twee jaar van het verblijf van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die werd toegelaten tot een verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner een einde kan worden gesteld aan dit verblijfsrecht ingeval de wettelijke samenwoning wordt beëindigd. De verzoekende partij betwist niet dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd.

De verzoekende beperkt zich er toe te stellen dat zij geen enkele schuld treft aan het mislopen van hun relatie alsook dat zij volledig ter goeder trouw is. Dit betoog laat evenwel niet toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij geen schuld heeft aan de beëindiging van de relatie met haar partner, zijnde een burger van de Unie, en volledig ter goeder trouw is doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd en sluit niet uit dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Immers diende het bestuur, om toepassing te kunnen maken van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van de relatie/wettelijke samenwoning.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij duidt verder niet aan welke gegevens of welke stukken die van belang waren bij het nemen van de bestreden beslissing zouden ontbreken in het administratief dossier. Evenmin toont zij aan met welke

stukken of gegevens, waarover de verwerende partij beschikte alvorens een beslissing te nemen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

3.1.5. Waar de verzoekende partij daarnaast een schending van de hoorplicht lijkt te willen aanvoeren, nu zij betoogt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer en argumenten te formuleren alsook dat zij niet werd gehoord aangaande de redenen waarom zij en haar wettelijke levenspartner uit elkaar zouden zijn gegaan en dat de verwerende partij heeft nagelaten haar uit te nodigen om bijkomende bewijsstukken neer te leggen of haar te horen, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de burger van de Unie beëindigd werd. De verzoekende partij diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Er kan trouwens niet ingezien worden welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grief daar zij niet betwist dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd en zij, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet aantoonde dat indien de verwerende partij haar had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing genomen werd.

3.1.6. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en de rechten van verdediging. Uit de bespreking van het middel, blijkt dat de verzoekende partij eveneens een manifeste beoordelingsfout aanvoert.

Na het citeren van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met haar gezins- en economische situatie, haar gezondheidstoestand en integratie in de Belgische samenleving en haar langdurig verblijf in België. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij geenszins een grondig onderzoek verricht naar haar gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, haar gezins-economische situatie, haar integratie in de Belgische samenleving en de duur van haar verblijf in België, noch naar de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong alsook heeft zij nagelaten haar uit te nodigen bewijsstukken aangaande haar gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, ... neer te leggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar volledig betoog betreffende de schending van de in het tweede middel aangevoerde bepalingen steunt op de niet-toepassing door de verwerende partij van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Echter dateert de bestreden beslissing van 20 juni 2011. Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet trad pas in werking op 22 september 2011, zodat de verwerende partij het niet-toepassen van deze bepaling niet kan worden tegengeworpen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.1. De verzoekende partij stelt dat zij België, waar zij geïntegreerd is, moet verlaten wat een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven en derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Na het citeren van voormelde bepaling, wijst de verzoekende partij erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging

inhoudt op de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van het artikel. De verzoekende partij betoogt dat volgens de rechtspraak van het EHRM de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel, dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orden en anderzijds het recht op een familieleven, dat *in concreto* dit betekend dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat de betrokkene hierdoor ondervindt. Concluderend stelt de verzoekende partij dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is daar deze enkel als gevolg heeft dat haar recht op haar privé- en gezinsleven geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen, dat door de verwerende partij geen enkele afweging is gebeurd.

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.3.4. Het is niet betwist dat de verzoekende partij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, geen gezin meer vormde met de partner met wie zij een wettelijke samenwoning afsloot. De verzoekende partij toont voorts niet aan enig gezins- of familieleven, zoals bedoeld in de door haar aangevoerde verdragsbepaling en rekening houdende met de interpretatie van deze bepaling door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met andere personen in België te hebben. Aangezien geen bestaand gezins- of familieleven wordt aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan uiteraard geen inmenging in enig gezins- of familieleven vastgesteld worden.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en familieleven niet werd aangetoond, kan de verwerende partij ook niet worden verweten hieromtrent geen afweging te hebben gemaakt. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

3.3.5. Betreffende het privéleven verwijst de verzoekende partij slecht zeer vaag naar haar integratie, zonder dit te verduidelijken. De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met haar vage verwijzing naar haar integratie geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

3.3.6. Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is verder geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijfstoestand gelinkt was aan de wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan en dat haar verblijf in een eerste periode van verblijf kon worden beëindigd indien de wettelijke samenwoning werd beëindigd. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privé- en/of gezins- of familieleven te leiden in het land van herkomst. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

3.3.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER